

Csontos Márta

Egymás felé–egymás ellen

Minden reggel hallani lehet a távoli
madársuhogást, a lehorgonyzott
tengerzúgásból értelmezni lehet
az üzenetet, az álmok elfüggönyözött
szobájában olvasni lehet a rejtjeleket.
Azt hiszem, összetartozunk a magunk
teremtette kényszerpályán – vagy fújunk
egymásra, vagy osztozunk a játékszereken.
Te legtöbbször csak ott ülsz, mint útját
vesztett Odüsszeusz, hajód megfeneklett,
már nem indulhatsz távoli oázisok felé,
csak hintázol a délibábok hullámvonalán,
hol szőke virágok hajladoznak megfestett
nyarak homlokán, s addig báméskodsz,
míg nem tudod rekonstruálni régi önmagad.
Én pedig ott rohanok melletted, olykor egész
közel, de már nem kapaszkodom egy elképzelt
világ körvonalába, csak koldulni térek be
hozzád, mert gyűjtöm szárnyadból a kihullott
tollakat a nekem tetsző rekonstrukció reményében

Egy kóbor macskához

Vagy te árva, senki tulajdona,
vagy te mindenkié, akinél ott
a falat, nehéz madárszárnyak
húznak feletted, s a szent ünnep
színpadán nem fénylenek neked
a csillagok, nem adnak éteri
meleget. Neked a szőnyeg az
idegen küszöb előtt túl hideg.
Az ezüstös decemberi levegőben
szeretnél inkább halálhozó
bagoly lenni egy távoli, temető-
kerti ágon, szeretnél tollpihe



lenni, mely megpihen végleg
a súlytalan némaságon.
Neked már mindegy, mennyi
ajtót ráz meg a fagyos szél téli
éjszakákon, elnémultak feletted
a madarak, itt maradtál küszöb-
lakó a befalazott kétségbeesésben,
itt maradt lenyomatod, mint
egy eltévedt sóhaj gyengülő
lázadozás;
Beteljesült rajtad az isteni harag.

Embervadászat a reggeliórákban

Üregekbe kúszott a Sötét,
halványodik a Jósda körvonala,
vizsgálóasztalra feküdt a fény.
Az álom gőzpárai elillantak.
Belépsz a Nagy Labor keringésébe
e kora reggeli órán, mikor az
ébredést még büntársadnak érzed,
s legszívesebben elásnál minden
mozdulatot, megállítanád odakint
a kerekeket, megszorítanád az
ágakon a madarak torkát, s néznéd,
hogyan a vénülő Nap belehal sebeibe.

Csak a babérfát tennéd szentélyedbe,
várnád Apollónt, hogy felkínáld
neki a megrágcsált leveleket, hogy
megadjad neki az igazmondás örömét,
tálald az elnyelt mítoszok maradványait,
atünderköntöst borító csalánleveleket.

Valami történik megint; lement a Hold,
lement az Éj, s te ott ülsz egyedül
a hajnal nyers vásznán – érzed, hogy
megint kinőtted a telet, agyadban
sokasodnak a virágnevek, s megkettőzött
figyelemmel nézel a távolba, gyönyörködös
a körülötted szétterített embermaradványokon.

Még nem tudod, lehetsz-e új irány a szélben,
most regisztrálsz a választott honlapon.

Gaia Gyermeke lettél, ott ülsz a porban
az ünnepi vadászaton, nézed a farkasnyomokat.
Már nem veszed észre, hogy téged is
becserkészték, eléd szórtak valami csalit,
ott maradsz lenyilazottan az út szélén,
elsodródsz, túlélő magányod kiközösít.

Filozopter monológ

Talpam alatt az Idő, már
kidolgozta a szökési tervet,
pedig egyfolytában a kedvébe
járok, hagyom, hogy csontjaimból
kiszívja a hegyeket építő mészkövet,
hagyom, hogy bőrömből kivehesse
a ragyogást, átadom neki szépségem
minden morzsáját, mert engedékeny
és rugalmas vagyok vele szemben,
s mert nem zavar annyira az átalakulás,
hogy ne tekintsem magam annak, mi lényegem;
Anyagba zárt Szellem – *vagyok, ami vagyok* –
ott állok a vártán, hogy *küzdve küzdjek*
a megsemmisülés ellen.

A *castingot* követően ott sétálok majd
a végtelenített csendben, hóvirág lesz
kezemben a Nagy Találkozáskor, s ott
vár majd a végtelenített szünet, amit
követ egy fennkölt ünnepség, amikor
Isten mond felettem ítéletet.

S ha nem mehetek át a túloldalra,
a nem tudás nem lesz más, mint
negatív megtapasztalás.

S akkor látni fogom, hogy az igazság csak
impresszió egy változó létezés képletébe zárva.



*Ante Vukov: ART,
akció, Újvidék, 1975. Fotó: Szombathy Bálint*